

SÀNCHEZ, JORDI (presoner)

I ens vam trobar aquell abril de 1985, i aleshores ja vam congeniar d'allò més en unes idees, però també en una manera de fer i de pensar.

I defensàvem la llengua i la cultura quan no feia gaire d'aquella dictadura que va durar 40 anys.

I les hòsties eren de quilo, perquè els jutges i la policia encara eren d'aquella època fosca i grisa. Però continuàvem, malgrat la por, perquè érem joves, però per sobre de tot perquè creiem en allò que volíem, en tot allò que ens ocupava.

I van passar els anys i aquell moviment anomenat CRIDA A LA SOLIDARITAT va deixar d'existir, potser perquè els temps canvien, o qui sap si els qui canviem som nosaltres.

Però ens vam retrobar fa uns anys, va ser una abraçada i el somriure còmplice dels vells amics que recorden en silenci aquelles antigues peripècies. I vas entendre que no havíem canviat gens, que només els cabells blancs i l'experiència havien transformat una realitat.

I vam continuar una mica més, o qui sap si de fet no ens havíem aturat gaire. La bellesa de la fidelitat a les idees, a un voler ser i ser-ho perquè sí.

I un matí et lleves i en Jordi ja no hi és. En Jordi és presoner en una presó d'Espanya, qui sap si per molts anys. Uns barrots i unes manilles que ja coneixíem, que ens feien por però que no ens aturaven, perquè les idees no s'acaben només per unes reixes de ferro gruixut.

I recordes els fets del dia 20 de setembre a Barcelona, perquè tu també eres al seu costat, discutint i treballant per evitar una catàstrofe. Quaranta Guàrdies Civils rodejats en una Conselleria, uns independentistes lluitant per alliberar-los de milers de persones que no els deixaven sortir. El món al revés? No. El món com ha de ser, el món que havíem planejat des de sempre, el món de la no violència, dels drets humans, del diàleg. I tot va acabar bé, per sort de tots.

I l'endemà ens vam retrobar, i t'explicava com d'esgotador li va resultar, com de complexes i difícils van ser aquelles hores davant la Conselleria d'economia, conscients de com podia haver acabat de malament. I el vas felicitar, perquè li sabies la saviesa i l'art de la negociació, l'habilitat i la puresa, perquè tu tens molt clar que sense ell allò hagués acabat molt malament.

Però avui el teu amic és un presoner. Un presoner d'Espanya.

Potser perquè aquella dictadura i aquells temps tan foscos de quan ens vam conèixer no havien marxat mai, o perquè els jutges i els policies es mantenen en formol i no han canviat absolutament gens.

Presoners que ho són perquè representen tot allò que els seus captors no poden suportar, homes dignes que no es venen, que no enganyen. Gent fidel als seus, però també als altres.

Homes que salven als seus enemics dels seus propis paranys i aquests després es vengen.

Presons que de fet no ho són, perquè només uns barrots de ferro gruixut no són eines prou fortes com per separar-nos.

Abraçades i somriures còmplies que un dia tornaran, potser d'aquí molts anys.

Presoners que ho són en nom de la dignitat.